

«El zoo d'en Pitus», un fenomen sense voler

l el capdavanter d'aquesta colla era un noi de deu anys que es deia Jordi

Sebastià Sorribas va néixer a Barcelona el 19 de novembre del 1928 i hi va morir el 7 de desembre del 2007. Escriptor de llibres infantils i juvenils, ha passat a la història íntima de diverses generacions gràcies a la novel·la *El zoo d'en Pitus*, guardonada amb el premi Folch i Torres 1965. El llibre ens presenta una colla d'amics que munten un zoo en un solar del barri del Raval per poder recollir diners per al viatge d'en Pitus, que està malalt i només el pot curar un metge de Suècia.

Ho va escriure Joaquim Carbó a la revista *Cavall Fort* l'any 2006: "El principi de l'aventura del llibre infantil en català després de molts anys de prohibicions va començar realment amb *El zoo*

d'en Pitus. Sebastià Sorribas va tenir la traça d'escriure la història que ens feia falta; el jurat del Premi Folch i Torres se'n va adonar i el va premiar; Pilarín Bayés, que tot just s'iniciava, va dibuixar uns personatges tendres, inoblidables; La Galera es va honorar publicant-la, i bona part de les llars i de les escoles d'aquells anys, que ho esperaven amb candeletes, se la fan seva per llegir-la i rellegir-la. Gràcies a en Sebastià Sorribas, que hi va posar de tot, i molt, ara podem celebrar la sort que vam tenir fa quaranta anys i que encara continua".

A mitjans dels anys seixanta, Sorribas va entrar a treballar a l'empresa Motor Ibérica, al Poblenou, on va guanyar dos anys seguits el concurs de contes que s'hi convocava, primer amb un conte per a adults i després amb un conte infantil. L'autor va voler conèixer l'opinió del seu amic Paco Candel sobre la qualitat dels relats que havia escrit. Candel va preferir el conte infantil i va animar Sorribas a escriure una novel·la per a nens i a presentar-la al premi Folch i Torres. ?Em costa saber per què funciona tant *El zoo d'en Pitus* -va admetre Sebastià Sorribas a la festa de cloenda de l'Any Sorribas, que es va celebrar el 2006-. Tothom destaca els valors que transmet, però jo crec que hi ha alguna cosa més: l'aventura, el llenguatge planer però ric... Em va sortir així, sense voler?.

I així, sense voler, és com comença la història d'en Pitus:

El zoo d'en Pitus

No fa gaire temps, en un dels barris més antics de Barcelona, va passar una cosa que val la pena de ser contada.

En aquest barri, com en tots els barris, hi havia una colla. I el capdavanter d'aquesta colla era un noi de deu anys que es deia Jordi, però que, ningú no sap per què, tothom li deia Tanet.

En Tanet era un noi molt espavilat: a l'escola sempre era dels primers, i dirigia la colla amb mà ferma.

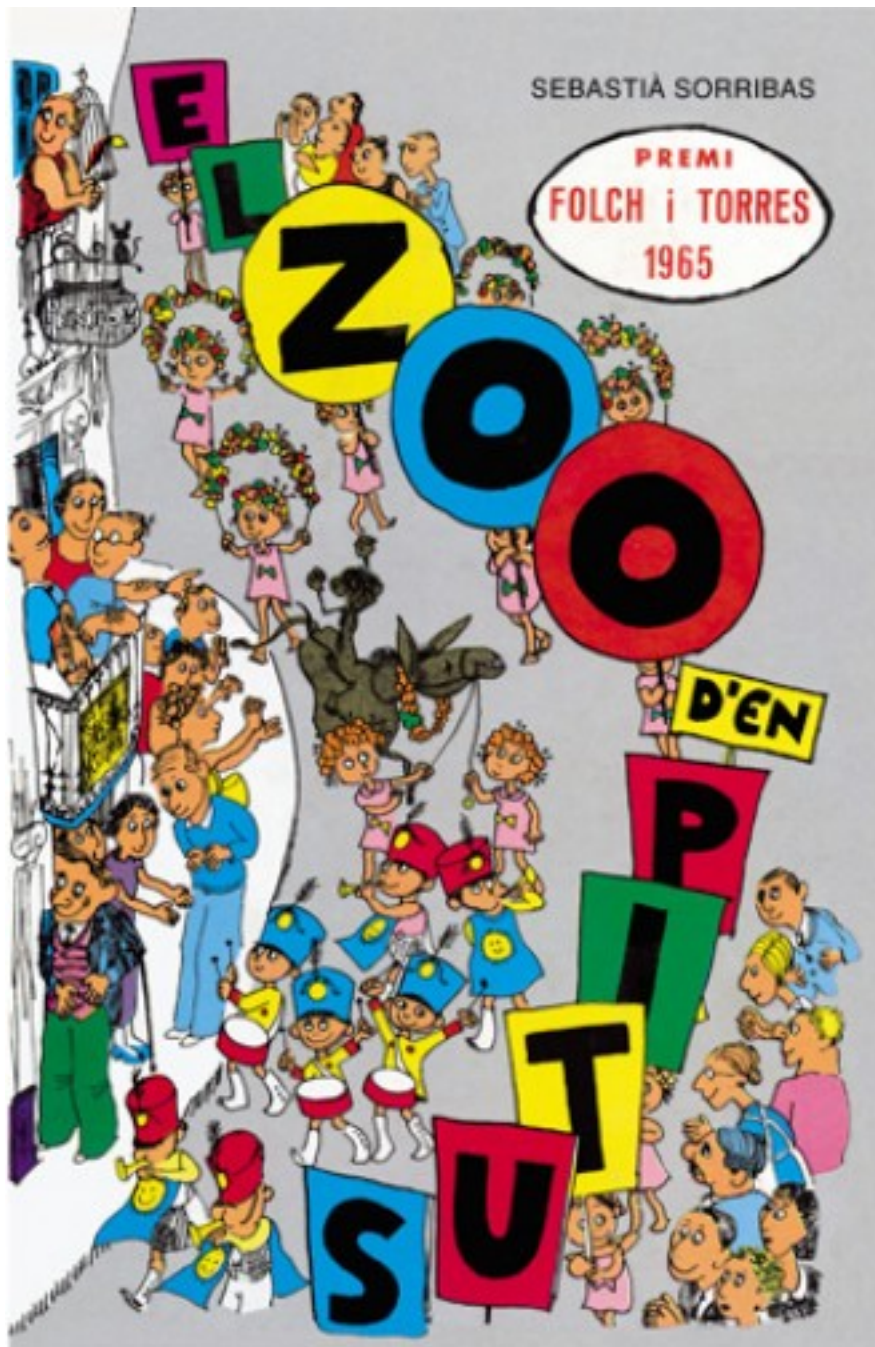
El segon de la colla es deia Quim, però perquè era molt saberut i totes se les empescava, li deien Fleming, el nom d'un savi molt conegut a tot el món.

Després hi havia en Juli. En Juli no tenia cap motiu: es deia Juli i Juli li deia tothom. Era un noi més aviat alt, amb ulleres, i li agradava molt d'escriure i d'estudiar.

Un altre es deia Manel, però com que a casa seva li deien Manelitus, tothom li deia Manelitus. En Manelitus era un argent viu i valent com ell sol, però... era un bon xic eixelebrat i tot ho esguerrava. I anava sempre vestit pengim-penjam.

I un altre es deia Josep, però perquè era tot grassonet i rodonet li deien Cigró. En Cigró no era massa valent, però era força espavilat, i quan en Fleming inventava coses, en Cigró era el seu millor ajudant.

El darrer de la colla també es deia Josep, però li deien Pitus. Era el petit de la colla, i perquè li va passar el que li va passar aquesta història pot ser contada.

El zoo d'en Pitus (<http://www.lagaleraeditorial.com/ca/el-zoo-den-pitus-978-84-246-4748-3#.WC-Qc-ErKks>)

© Edicions La Galera, 1966

